

Rami Laine

Matalammalta

Runoja

Pilot-kustannus Oy 2008

Sateinen aurinko
keskellä
yötä

hikoilevat ikkunat
    medisiini   on
valo;   höyryävän musta lieksa!

Laajenee lämpö räjäyttäen pallon äidin,
    omiemme kyyneleet auringon.

Rääkyvät harpyijat Harmagedonin,
kielet kuin nuoli pingotettuna,
osoittaa neula pohjoiseen; aina
tyypillisesti 0 + - ilmasto asteittain pysähtyy
    tuntemattomaan suuruuteen.

Muutos tuulen
    viittä vaille sielun vie
    katoavaisen sulan
    musteiseen.

Kuumat lamput
mielistelevät katuruusuja.
Tämä ruusukimppu on matkannut kuin
kiehtova intohimo.

Läpi aikojen, hehkuvana
hillittynä salaisuutena
oman inspiraation lähteestä
juonut.

Hitaasti auennut
- janoen puhkeamaisillaan
silti keltainen
itselleen!

Paahtavan lämmittävät loisteputket,
sulattavat kauneustavaratalon muovisetin ruusun.
Nuo tekaistut ruususetit, kohennetut rinnat työntyvät push-upit
pehmeät kuin koristetyyny sohvallani.

Illasta aamuun, sisustavat
piristävät ehtymättömänä
kultani kauneuden .....
asun.

Hehkuvana rakastuin
- nälkä ikuinen
vain punainen
hänelle!

Tuskaisen hikoileva kapakkaruus,
muut riisuvat ajatuksillaan piikit tappuraiset orjan.
Hänen hiestä kuulaat hiukset

hillittynä ympäröivillä kukkuloillaan
hellii hermoja maun ikuisesti
nuo huulet
huurretut sokeriset terälehdet
sytyttävät seikkailijoita
yli valtamerten
- ehtymättömänä
väriään vaihtaen.

Olet mun silmämunan etupinta, kosteutesi hengittää olemassaoloani,
jatkuvasti,
näen kuvasi sarveiskalvollani;
sen edellytys nähdä vartalosi.
Ilman kyyneltä sinun, halkaisen minun
rakastamat ääriiviivasi.

Tunne herkempi kuin ihosi.

Sokeana en muuta haluaisi
kuin unohtaa nähdä.

Ihosi oppisi näkemään mustuneen
maailmankauneuden.

Silmäni kostuisivat jälleen -
sydän verestä!

Veden solistessa kodissani,
Ison taivaan maassa.
Ratsailla puron,
enkeli kultakutrinen.
Siellä voin ikuisesti, aina,
    Jumala olla.
Olen hetken enkelin kanssa:
    Aikaa meillä on,
    helinää kuunnella,
    ratsastaa..
    purossa, satuttamatta...
        Olomuotoamme.

Sydänpöytä,
virtaavat pilvesi valon ohi
läpinäkyvät ovat silmäsi
kajahtaa harsoksi valosta, pilvessä
yksi helmi, musta tuntuu
Yön valo minä sinut
korkeammalle nostan
kuin pimenevä syys,
Kuun
takin käänsi suojakseen.
Ihosi valkosuklaan
makuinen

Kuolivat varjojen tanssit.
Seinältä
vapaaksi pääsit, sydän,
    lasivankilasta.
Olut lasissa, minä jo kauan ilman kattoa.
Kunnes huomasin meidät
kahdet yksissä. Yhdessä sydämet,
eivät tanssineet varjot menneisyyden.
Sydämemme liekit, valaisivat naarmujamme
lasin.
Ne mennyttä, myös ajan kulumaa.
Mutta liekkimme nuo,
tanssivat ihan yhtä
    aikaa,
kuin peili, jota ei ole ihailtu ennen:
minä sinun – sinä minun
    olen mielestäni
    ihanin kuin ainaisin.

POLVILLAAN

ruosteennut hetkittäin,
ylös isä, nousun aamusi pelottaa lasta
iltaisain.

laajentuva pimeys sinussa;
pimeässä kurkiauran
näkymättömän näen
yhä loitontuvan,
häviävän pimeydelle

esikoinen kuopus sylissään

katsoo;
tähdet enää kuolevissa
silmissä erottaa
selvästi kuvioituksen
taivaan;

silmät nuorimman, kyynelillään, vanhin kostuttaa:
keskellä helmen simpukassaan